

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 15

1. AUGUST 1937

86. Aargang

Den Galilæiske Sø.

Hvad Johannes saa og hørte paa Øen Patmos angaaende Ting, der skulde ske i Fremtiden.

— En Tale af nu afdøde Apostel Orson F. Whitney. —

I det 96. Aar af den kristne Tidsregning befandt en af Jesu Kristi Apostle sig paa en øde Ø i det Ægiske Hav. Øen var Patmos, det romerske Sibirien, et Opholdssted for forviste Forbrydere. Apostelen var Johannes, den samme, som i det ny Testamente omtales, som den Discipel Jesus elskede. Han er ogsaa blevet kendt under Navnet Johannes Aabenbareren, Seeren og Skribenten af det store Syn »Johannes Aabebaring«, den sidste Bog i Bibelen. Johannes var den eneste tilbageblevne af de oprindelige tolv, som vor Herre og Frelser havde beskikket til at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet til al Skabningen.

Godt og troligt havde de udført deres Gerning. Inden for det korte Tidsrum af 50 Aar havde de gennemrejst det Romerske Rige fra dets nordlige Ydergrænser til Æthiopien i Syd, fra Indien i Øst til England i Vest, og havde løftet Evangeliets Banner i hver eneste By af nogen Betydning i dette mægtige Landomraade, som den Gang udgjorde den kendte Verden.

Men det havde kostet dem deres Liv. En efter en var de faldet som Martyrer »for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld« — alle saa nær som Johannes, der var blevet tilbage i Opfyldelse af Herrens Udtalelse angaaende ham, at han skulde faa Lov til at blive paa Jorden til Herren kommer i sin Herlighed.

Nutids Aabenbaring bekræfter den gamle Tradition, at Apostelen Johannes døde ikke, men i en halv-udødelig Tilstand blev tilbage efter, at de andre Brødre var taget, for at spille en vidunderlig Rolle i det store, guddommelige Drama, som skal udspilles i de sidste Dage. (Lærdommens og Pagtens Bog 7. Kap.) Et Forsøg blev gjort paa at tage ham af Dage, men dette mislykkedes. Han blev kastet i en Gryde kogende Olie, men slap uskadt derfra, og blev forvist til Øen Patmos under Ordre af Kejser Domitian, under en af de tidlige Kristenforfølgelser. Og der finder vi ham ved Slutningen af det første kristne Aarhundrede, fordømt af Mennesker, men anerkendt af Gud, som aabnede Himlene for hans Syn og afslørede for ham den mystiske Fremtid.

Gengivelsens Engel.

Johannes vidner saaledes angaaende sin Aabenbaring:

»Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet i Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde hørt, som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter.«

»Straks henryktes jeg i Aanden; og se en Trone stod i Himmelen, og en sad paa Tronen,«

»Og foran Tronen er der ligesom et Glarhav ,ligesom Krystal,«

»Og jeg saa i hans højre Haand, som sad paa Tronen en Bog, forsejlet med syv Segl.«

»Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk.

Og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen!«

»Og endnu en anden Engel fulgte, som sagde: Falden, falden er Babylon, den store.«

Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager.

Thi hendes Synder er opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu.«

»Og jeg saa deres Sjæle, som var halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedt Dyret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres Haand, og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar.

De øvrige af de Døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende, dette er den første Opstandelse.

Og jeg saa en stor hvid Trone og ham, som sad derpaa; for hans Aasyn flyede Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet Sted for dem.

Og jeg saa de Døde, de store og de smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabnede; og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger.

Og Havet afgav de døde, som var i det; og Døden og Dødsriget afgave de døde, som vare i dem, og de bleve dømt, hver for sine Gerninger.

»Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredt som en Brud, der er smykket for sin Brudgom.« — (Johannes Aabenbaring 4: 1, 2, 6; 14: 6—8; 18: 4, 5; 20: 4, 5, 11—13; 21. 2.)

Apostelens Formaning.

I Slutningen af Bogen, hvori Johannes beskriver dette mægtige Syn, skriver han: »Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog. Og dersom nogen tager noget bort fra denne Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilken der er skrevet i denne Bog.« (Joh. Aab. 22: 18, 19.)

Modsatte Synspunkter.

Begrundet paa denne strenge Advarsel, og fordi Johannes Aabenbaring er sat som den sidste Bog i Bibelen har kristne i Almindelighed faaet den Idé, at Bogen forbyder videre Aabenbaring. Idet man paastaar, at Skriftens Samling er fuld, og man fastslaar derfor, at Gud ikke længere vilde aabenbare sig til Menneskene for at kundgøre for dem hans Vilje. De erklærer, at Aabenbaring har ophørt, at Mirakler er gammeldags og unødvendige, at det var ikke Hensigten, at de skulle vedblive længere end i den apostoliske Tid, men var kun anvendt for at indføre Evangeliet paa den Tid — snart 2000 Aar siden. Efter den Tid paastaas der, var der ikke mere Brug for den Slags Tilkendegivelser.

Alt dette er i Modstrid med de Sidste Dages Helliges Tro og Love og Erfaringer. Det er vort Vidnesbyrd, at Troens Træ bærer de samme Frugter nu, som i de henrundne Tider, og at naar Mirakler ikke forefindes, er det kun, fordi Troen mangler, eller er blevet for svag til at gøre sig gældende. Vi paastaar det er nødvendigt, at Aabenbaring fortsættes. Vi vidner i dybeste Alvor, at Gud har atter aabnet Himmelen og gengivet til Jorden, »den Tro, som een Gang blev overleveret de hellige« — Kristi Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser indbefattende Aabenbaringens Aand, den Hellig Aand, som vidner om de guddommelige Ting, som Mennesket ikke kan forstaa eller fatte uden dens Vejledning, ligemeget, hvad deres Rang eller Uddannelse end er.

Mormonismens Erklæring.

Vi erklærer til den ganske Verden, at Gud, Faderen og Gud, Sønnen; to af de guddommelige Personligheder i den evige Treenighed, har besøgt denne Planet, Jorden, i denne Tidsalder; at de viste sig for Joseph Smith, da han kun var 14 Aar gammel, talte til ham og besvarede hans Bøn om aandelig Vejledning, fortalte ham, at ingen af de den Gang eksisterende Kirker var rigtig, forbød ham at slutte

sig til nogen af dem, og endelig ved en Engel »flyvende midt igennem Himmelen«, gengav det evige Evangelium, meddelte ham guddommelig Myndighed i Form af det hellige Præstedømme og gav ham og andre Myndighed til at prædike Evangeliet, forrette dets Ordinanser, og igen oprette Kristi Kirke og samle det adspredte Israel, som en Forberedelse til Guds Søns anden og herlige Tilkomst. Alt dette er en bogstavelig Opfyldelse af det store, profetiske Syn, som Johannes saa paa Øen Patmos for 19 Aarhundreder siden. »

Fejlagtige Argumenter.

Der er dem, der har forklaret, at Engelen, som skulle flyve midt igennem Himmelen med det evige Evangelium, betød Evangeliets Forkyndelse i Apostlenes Dage. De forglemmer, at paa den Tid Johannes saa dette Syn var Apostlene alle døde paa ham nær, og ignorerer, hvad Johannes erklærer, at han saa »Ting, som skulle ske *her-efter*«. Saadanne Argumenter er kun revnede Kar, som ikke kan holde Sandhedens klare Vand. Fra hvad Johannes siger desangaaende er det saa klart, som selve Dagslyset, at denné Del af Synet peger hen til en fremtidig Prædiken af Evangeliet, og den Kendsgerning, at det skulle prædikkes til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk viser tydeligt nok, at Verden vilde ikke være i Besiddelse af det, naar det kom.

Vi bevidner i dybeste Alvor, at Synet, som Johannes saa angaaende denne Engel, peger direkte hen paa Evangeliets Gengivelse i de første Aartier af det nittende Aarhundrede, og til dets Forkyndelse af Apostlene, de Halvfjers og Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Men den kristne Verden, omtrent uden Undtagelse, forkaster vort Vidnesbyrd. De anser vor Paastand for urimeelig, ja, endog for gudsbespottende, og naar Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, som indeholder Aabenbaringer af en senere Dato, bliver lagt frem for dem, ryster de enten tvivlende paa Hovedet eller farer op i Vrede over den, efter deres Mening, frække Paastand, og peger paa Ordene i Johannes Aabenbaring: »Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog.« De antager — og jeg betvivler ikke deres Oprigtighed — at »denne Bog« mener Bibelen, og de slutter derfor, at ingen Bog, som er skrevet senere kan være af guddommelig Oprindelse.

Men deres Argument falder sammen under sin egen Vægt. Det er aldeles ugrundet: Thi da Johannes skrev

disse advarende Ord eksisterede Bibelen ikke som en samlet Bog. De forskellige Bøger af hvilke den bestaar, skrevet af inspirerede Mænd paa forskellige Tider og Steder, var særskilte og uafhængige af hinanden og mange Aar hengik før kristne Raadsforsamlinger samlede de forskellige Manuskripter, kastede nogle af dem væk og samlede, hvad der blev tilbage i en Bog »Bibelen«. Videre er det en historisk Kendsgerning, at Johannes efter hans Tilbagekomst fra Øen Patmos, paa Opfordring af de Kristne i Efesus, skrev sin Beretning om Jesus og hans Mission — Johannes Evangelium. Dette er ligeledes indbefattet i Bibelen, skønt det blev skrevet senere end Aabenbaringen, saa hvis den elskede Discipel med de afsluttende Ord i Aabenbaringens Bog, mente, hvad man paastaar, han mente, udtalte han Forbandelsen paa sit eget Hoved og tillagde sig selv de Plager, om hvilke han havde skrevet.

Men det gjorde han ikke, af den simple Grund, at naar han siger »denne Bog« mener han slet ikke Bibelen, men Aabenbaringens Bog, som han advarede Menneskene imod at forandre ved at lægge til eller tage fra det, der var skrevet deri.

Ingersolls Fejltagelser.

Kaptajn Ingersoll, den store, amerikanske Fritænker, sagde i sit bekendte Svar til Kardinal Manning af den Romersk-Katolske Kirke: »Hvis St. Johannes er Forfatteren af Aabenbaringens Bog, maa han uden Tvivl have været sindsvag.« Denne Udtalelse minder mig om en Historie om to Mænd, der diskuterede Ingersoll og hans Foredrag »Moses Fejltagelser« — Entré 50 Cents. En af dem sagde til den anden: »Skal du ikke hen og høre Ingersoll tale om Moses Fejltagelser?« »Nej,« svarede den anden, »jeg vil ikke give 50 cents for at høre Ingersoll tale om Moses Fejltagelser, men jeg vilde give 50 Dollars for at høre Moses tale om Ingersolls Fejltagelser.«

Og Ingersoll har aldrig begaaet en større Fejltagelse, end da han bedømte den guddommeligt inspirerede Forfatter af Aabenbaringens Bog, Apostelen Johannes, at være sindssvag. Den gæve Kaptajn, oplyst, men overfladisk, vittig og veltalende, men langt uden for Dybderne af de aandelige Ting, var selv nærmere Sindssyge end Johannes Aabenbareren eller nogen anden Apostel, som prædikede »Kristus og ham korsfæstet — for Jøderne en Anstødsten, og for Grækerne en Daarskab«. Ingersoll tjente en Hensigt. Han knuste til Atomer meget af det gamle Tankespind og falske Traditioner, men drev sin svage Lanse forgæves imod de evige Sandheders uigennemtrængelige Brynje.

Den forseglede Bog aabnet.

De boglærde kristne erklærer Johannes Aabenbaring at være en forseglet Bog, umulig at fatte. Meget faa iblandt dem foregiver at forstaa, selv en ringe Del af dens smukke poetiske Mysterium. Det faldt til en ulærd Bondesøn, en Guds Profet at aabne den forseglede Bog og klarlægge, ved den Aand, som udtyder alle Mysterier, den sande Mening af mange af dens hemmelighedsfulde Ord.

Den kristne Kirkes Tilbagegang.

Den første Del af Aabenbaringens Bog — som jeg ikke har citeret — taler for sig selv. Det er en Advarsel til de syv Kirker i Asien« — det vil sige, de Grene af Kirken, grundlagt af Apostlene omkring paa det asiatiske Fastland.. Tegnene paa et forestaaende »Frafald«, forudsagt af Apostelen Paulus, havde begyndt at vise sig i de forskellige kristne Menigheder. (2 Thess. 2: 3; 1 Tim. 4: 1; 2 Tim. 3: 1—5.) De skulle vende deres Øren fra Sandheden og henvende sig til Fabler, og blev derfor advaret om disse Farer og formanet angaaende Følgerne af Hovmod, Verdslighed og Forsømmelse af deres Pligter imod Gud.

Men Advarserne forblev for det meste uænset. »Frafaldet« vedblev, og Kirken fortsatte sin nedadgaaende Kurs; blev rig, hovmodig og fordærvet, indtil den tilsidst havde tabt Evangeliets Gaver og Kræfter, mistede sin aandelige Magt og den guddommelige Myndighed. De hellige Ordninger blev forandret, falske Lærdomme antaget i Stedet for de sande, Præstedømmet borttaget og Kirken ladet tilbage som en tom Skal, »et Gudfrygtigheds Skin«, men foruden, ja, endog fornægtende dens Kraft.« Med andre Ord, Kirken indrettede sig efter Hedenskabet for at undgaa Forfølgelser, ændrede dens Lærdomme saa de kunne antages af den hedenske Verden.

Kirken gjorde Fremgang i timelig Henseende og blev vidunderlig populær og indflydelsesrig, i en saadan Grad, at Kejser Konstantin — hans Øjne altid aabne for enhver egennyttig, lav Fordel — blev selv en »Kristen«. Den Dag, tilsyneladende saa gunstig for Kirken, var i Virkeligheden noget helt andet. Det var Dagen for dens Svaghed og Forfald. Dens »Lysestage« var »flytte ud af sit Sted«.

Mange gode, ærlige Mennesker forblev i Kirken, da de ikke havde noget bedre at holde sig til, og var uden Tvivl oprigtige i deres Trosbekendelse og Gudsdyrkelse. Men den gamle Kraft og Herlighed var forsyndet, for aldrig mere at komme tilbage til det svage Genskin af den ophøjede, oprindelige Kirke.

De sidste Dages Husholdning.

Det var denne Tilstand, som nødvendiggjorde Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage. Ikke en *anden* Tilstedekomst. Evangeliet var blevet aabenbaret fra Himmelen flere Gange, før det blev prædikel i Tidernes Midte af Kristus selv og hans Apostle. Det var et gengivet Evangelium den Gang, og det er et gengivet Evangelium nu. Adam havde modtaget det, ligeledes Enok, Noa, Abraham, Moses og andre af de værdige Gamle, og havde trofast adlydt dets Betingelser.

»Mormonismen«, saa kaldet, holder paa Evangeliets Gengivelse i denne Uddeling eller Husholdning. Men det er ikke det hele. Den holder paa Evangeliet selv, i alle Uddelinger — som disse Perioder er kaldt, hvor Gud har aabnet Himmelen og fremsendt Frelsens Plan med Myndigheden til dens Administration for hans Børns evige Vel over hele Verden. Ikke en ny Religion, men den ældste af alle Religioner; den har været paa Jorden, den ene Gang efter den anden, og har uden Tvivl hver Gang haft sit Øgenavn. Dem, der troede paa Evangeliet for 1900 Aar siden, blev kaldt »Kristne« skønt deres rigtige Navn var »Hellige«. Navnet Kristne var et Øgenavn, fordi de troede paa Kristus. De Hellige i vor Tid har faaet Øgenavnet »Mormoner«, fordi de tror paa Mormons Bog. De Sidste Dages Hellige, kalder sig ikke ved dette Navn, som en Tilkendegivelse af at være mere retfærdige; men simpelthen for at skelne mellem dem og de hellige paa Kristi Tid.

Verdens Visdom fejlagtig.

Mormonismens Lære er af mange blevet anerkendt som noget stort og smukt, skønt de kun anser Mormonismen for en Sekt mere i Verden. Og der er dem, der med deres skarpe Øjne efter Verdens Visdom ser Styrken i Mormonnernes Stilling; men ikke desmindre tror, at Joseph Smith tilfældig fandt paa noget, uden i Virkeligheden at kende dets fulde Værdi. De mener, at det var et rent Tilfælde, der gav Mormonismen sin høje og uindtagelige Stilling. Aldrig har nogen begaaet en større Fejltagesle. Kendsgerningerne staar saa højt over dette Opspind som Himmelen over Jorden.

»Mormonismen« er for dem, der forstaar den, det »underfulde Værk og Vidunder« forudsagt af Profeten Esajas, et Værk, der skulle fremkomme midt iblandt et Folk, som ville ære Herren med deres Læber, men hvis Hjerter vare langt fra ham; et Værk, der ville faa »den vises Visdom til at forgaa og den forstandiges Forstand til at skjules«.

Den Profeti er nu i Færd med at opfyldes. Den begyndte at blive opfyldt i Foraaret 1820, da Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith og erklærede Aabningen af en ny Evangelie-Uddeling. Guds Søn under dette ude i Lunden, citerede Esajas' profetiske Ord, og knyttede saaledes sammen det »underfulde Værk og Vidunder« forudsagt af den gamle Profet og Seer, og det Værk, som skulle udføres af den nye Profet i denne Evangelie-Uddeling.

„Fra Himlens høje Hvælv en Engel for“.

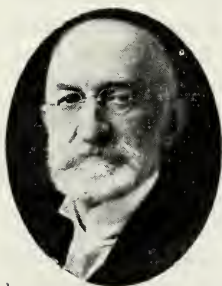
Saa kom Engelen Moroni, den Engel, som bragte Evangeliet og aabenbarede til den unge Profet, et Oldtidsfolks Optegnelser; Historien om en Gren af Israels Hus, hvem Frelseren havde besøgt og til hvem hans Disciple havde prædikeret Evangeliet i deres Land — Amerika. Mormons Bog, som indeholder Evangeliet i sin Fylde, som det var blevet overleveret til dette Oldtidsfolk .

En Opsummering af Guds Værk.

Der har været mange Evangelie-Uddelinger; men der vil ikke komme flere. Dette er den sidste og største — Tidernes Fyldes Husholdning. Og heri vil Universets almægtige Styrer fuldende sit Værk med Hensyn til denne Planet; vil samle alt i eet under Kristus, baade i Himmelen og paa Jorden, som forudsagt af de hellige Profeter i de henrundne Tidsaldre, og bestemt i det evige Raad før Tidens Begyndelse.

Evangeliet — det evige Evangelium — hvad er det? — Hvorfor kaldes det saaledes? Hvad er dets Principper og Hensigter? Undersøg Mormonismen og De vil finde det.

Præsident Heber J. Grant.

Vi er blevet underrettet om at Kirkens Præsident Heber J. Grant, som nu er paa Rejse i Europa, kommer til Danmark Fredag den 13. August. Og vil indvie den ny Kirkebygning i Esbjerg Søndag den 15. August.

Præsident Grant vil tale paa et Møde i København Onsdag den 18. August.

Redaktionelt.

Til unge Piger, der har bestaaet deres Eksamen.

Et vidt Felt af Aktiviteter har lukket dets Døre bag dig, idet det for et Øjeblik lader dig blive i Korridoren, hvorfra der aabner sig mange Døre til større Chancer end igennem den, du lige har passeret. Stands et Øjeblik, førend du aabner en anden Dør, grund over de ophidsende Øjeblikke, som du har haft i den forbigangne Tid; betragt de gyldne Lejligheder, som Fremtiden vinker dig i Møde med.

Du ejer mange uvurderlige Minder, som betager dig, naar du genkalder dem i din Erindring. Der var de Dage, da du »gav din første Tale« for Skolen, da din første Ven inviterede dig til dit første Bal. Lyse Erindringer! Men endog nu er din Haand paa Haandtaget af denne Dør igennem hvis Portaler du vil passere ind i et nyt, mere spændende Felt af Aktivitet. Dine Værelser er alle oplyste af den herlige Foraarssol, som bringer en stor Bølge af Ønsker efter Luksus, efter Livet, med sig. Dine Værelser bliver godt ventileret af Foraarsvindene, som blæser de mørke, forvirrende Tanker bort, idet de forlader Værelset, for at de friske og kraftige Tanker kan ankre sig i dit Sind.

Du maa ganske rigtigt nu forstaa, at din Ungdom kun kommer een Gang, og at det, som du nu gør, vil bære Frugt hele Resten af dit Liv.

Verden trænger til din Ungdom i Dag, som den sikkert aldrig før har trængt til den — unge Mennesker med et klart Syn og rent Sind, som kan hjælpe til med at løse vor Tids indviklede Problemer. Den behøver Piger, som kan sige: »Nej«, i rette Tid og mene det. Den trænger til Piger, som kan tage deres Plads i Hjemmet og Forretningen og ved deres Handlinger bevise, at Ærlighed og Dyd endnu er Egenskaber, som beviser deres Værdi for dem, der praktiserer dem. Kirken behøver i Særdeleshed Piger, som kan forblive trofaste imod Evangeliets Principper og som ved at gøre dette kan blive et Eksempel for Resten af Verden at følge efter.

Ligesom hver Arkitekt tegner sine Planer længe førend han udfører Bygningen, saaledes lagde Skaberen sine Planer længe førend han sendte sine Børn herved. Han kender Korridorerne, Værelserne, Udgangene og Indgangene, og han overlader dig til at tage dit Valg. Han prøver natur-

ligvis paa at udpege de rigtige Værelser for dig, som du kan træde ind i, idet du gaar fremad i Livet.

Nogle af de Erfaringen, som verdenskløge Mænd og Kvinder vil have dig til at tro er nødvendige for dig, vil han, at du skal undgaa fuldstændigt, fordi de vil berøve dig din ungdommelige Livskraft og Friskhed. For Eks. vil nogle i Verden i Dag have dig til at tro, at det ikke er skadeligt at ryge. Endog anerkendte Autoriteter med Hensyn til Dannelse misleder i denne Henseende. Vi kan heldigvis gaa til en højere Autoritet end en Opdragelsesvejleder. Vi har en evig Vejleder, som advarer os imod at blive vildledt ind i et af Værelserne, hvor der ingen Udgang findes, hvor Stillestaaen og den aandelige Død kan forekomme. Ved at sænke sin Standard i dette ene bestemte — at ryge — mister en Pige eller Kvinde ofte hendes Fødselsret, for naar Skranken een Gang er brudt og Døren aaben ind til et uønskværdigt Værelse, er det lettere at passere igennem Døre til andre usunde Aktiviteter.

Denne Periode igennem hvilken du er passeret, er som ganske rigtigt blevet kaldt »Begyndelsen« — Indgangen til et fuldstændigere og rigere Liv, hvis du bevogter din Fødselsret og udvider den.

I Piger tænker, at advarende Ord kommer let fra den ældre Generation; at ældre Folk er fjernet langt fra Ungdommens heftige Iver. Men der findes dem, som endskønt vi forlængst har passeret igennem Ungdommens viltre Dage, endnu kan huske de Kriser, som I maa passere igennem. Vi kan genkalde Foraarstidens Æggen og føle Ungdommens Kald.

Vi har Tro paa jert større Mod og Dygtighed; men vi kunde lide at føre jer ind i de Værelser, hvor jeres store Evner vil have Lejlighed til at bære de bedste Frugter baade for jer selv, og for dem, som vil komme efter jer, til Kirkens Ære og vor himmelske Faders Herlighed.

M. C. J.

The, Kaffe og Chokolade.

Præs. John A. Widtsoe i „The Gospel and Health“.

Naar det angaar vor Sundhed og Helbred, synes det at tage en lang Tid for os at lære den simple Sandhed, at det er „de smaa Ræve, der spolerer Vinen“. Mange tilsyneladende harmløse Smaating foraarsager os mere Skade, end det er i Almindelighed anerkendt. Kampen mellem Liv

og Død er saaledes, at ret ofte beror Udkommet kun paa en ganske ringe Omstændighed. Forfatteren kender et Tilfælde af en ung Mand, hvis Død, der var foraarsaget ved Tyfus-Feber, var direkte grundet paa et svagt Hjerte, han havde faaet gennem Brugen af Cigaretter. Da Krisen kom, var dette vigtige Organ ikke stærkt nok til at bringe Patienten over Krisen, og som Følge deraf indtraadte Døden øjeblikkelig. I dette Tilfælde var Tobaksvanen fuldt ud ligesaa ansvarlig for det skete, som hvis den unge Mand var blevet dødelig forgiftet den Gang, han først nød det.

Utallige Tilfælde kunde fortællles, i hvilke Brugen af The, Kaffe og Tobak var anset for absolut uskadelige paa Grund af, at der ingen øjeblikkelig Skade skete. Den samme Slags Argumenter vil tvinge os til at antage, at Støv, der kommer ind i et meget delikat Urværk, ikke vil skade Uret, indtil dette taber og paa anden Maade udviser Tegn paa Svækkelse. Det er en Kendsgerning, at større Forstyrrelser sjældent indtræffer, indtil der allerede er anrettet Skade, og enda maaske ikke indtil Mulighed for Forbedring er udelukket.

I Kampen mellem Helbred og Sygdom, Liv og Død er de stridende Parter temmelig jævnbyrdige. Med andre Ord er Grænsen mellem Sejr og Nederlag meget snæver. Livskraften, som et almindeligt Menneske besidder, er omtrent tilstrækkelig til med Held at modstaa ordinære Angreb af Sygdomme; og som Følge deraf kan enhver Forringelse af Legemets Reserver — lige meget hvor lidet — maaske forandre Kampens Udfald og resultere i Død.

Vi maa dog ikke have den Opfattelse, at Brugen af The, Kaffe og Chokolade kun foraarsager lettere Svækkelser. Tværtimod kan disse Ting ret ofte gøre et alvorligt Indgreb paa vort Helbred, uden at den virkelige Aarsag til vort Ildebefinde kan konstateres med det samme. Som Eksempel kan nævnes, at Forstoppelse altid følger Brugen af The og Kaffe, og denne Træghed med Maveorganerne giver Aarsag til en Mængde andre Sygdomme. Virkningen af The og Kaffe paa Nervesystemet og Nyrene er lige saa ødelæggende.

Naar vi bliver i Stand til at konstatere den virkelige Aarsag til alle Dødsfald, vil vi finde, at meget faa Mennesker dør

af en almindelig Opløsning, der er foraarsaget ved en Sygdoms Angreb; men at de dør som Følge af en Slapning i et vigtigt Organ, der er blevet svækket paa Grund af forudgaaende Misbrug og Forsømmelse. I disse Tilfælde spiller Brugen af The og Kaffe en meget vigtig Rolle.

Kemisk Analysering har aabenbaret Tilstedeværelsen i baade The og Kaffe af en Mængde Stoffer, der virker nedbrydende paa det menneskelige Legeme. Blandt disse er Kaffein og Garvesyre meget skadelige. Kaffein er en Gift, der er fuldt ud saa skadelig som Nikotin, Garvesyre danner Egebarken, der hærder Huderne til Læder under Garvning. Kaffein forefindes i Theen i en Udstrækning af $2\frac{1}{2}$ —3 pCt. og i Kaffe omkring $1\frac{1}{2}$ pCt. Omkring 12 pCt. Garvesyre findes i The og en Del mindre i Kaffe. Naar en Drik tilberedes, opløses næsten al Kaffein, medens omtrent det halve af Garvesyren forbliver i Thebladene eller Kaffe-grumset. En almindelig tillavet Kop The eller Kaffe indeholder omtrent tre Gran af Kaffein, og saa indeholder Theen tilmed omkring ni Gran Garvesyre. En eneste Dosis paa en 20—30 Gran Kaffein siges at være dødelig for et sundt, voksent Menneske. Efter dette indeholder et Pund The nok Kaffein til at dræbe fra syv til tolv Personer. Ti Kopper The eller Kaffe, drukket paa en Gang, vilde vise sig at være yderst farlig — om ikke dræbende.

I mindre Kvantiteter stimulerer Kaffein det centrale Nervesystem stærkt og i Særdeleshed den Del, der bevirker Hjernens Aktivitet. Vedkommende bliver livlige, Tanker kommer hurtigt, og Ordene flyder frit. Dybsindighed forhøjes sjældent, men forringes snarest.

Store, men ikke dødelige Gift-Dosis foraarsager en stærk Hovedpine og Forvirring, og paa mere modtagelige Mennesker kan en mild Delirium observeres. Pulsens slaar hurtigere, og ret ofte er der Hjertebanken. Sitring i Musklerne og Rystelse i hele Kroppen er almindelig. Saa slemme Følger spores dog ikke ved Brug af The og Kaffe i ordinære Kvantiteter; men den vedblivende Brug af The og Kaffe efterfølges for det meste af Nervøsitet. Dette er hovedsagelig paa Grund af den stødende Virkning af Giften paa Nervesystemet. Hvis der er nogen Tvivl om Tilstedeværelsen af denne Tilstand

imellem de vanemæssige The- og Kaffeforbrugere, kan man hurtigt faa det Spørgsmaal besvaret ved at lade Vedkommende forsøge at holde sin Haand udrakt i en ubevægelig og støt Spilling. En fremherskende Nervøsitet imellem The- og Kaffeforbrugere er saa at sige almindelig.

Foruden dets Virkning paa Nervesystemet angriber Kaffein Nyrenerne meget voldsomt. Disse vigtige Organer fungerer hovedsagelig for Udladelsen af Spildprodukterne — Urin og den dermed forbundne Blanding. Urinsyre er en af de vigtigste Bestanddele i Urin. Naar Nyrenerne ikke er i Stand til at udtage al Urinsyren, følger der en lang Række af alvorlige og maaske dødelige Sygdomme. Det Produkt, Kaffein frembringer, er nær beslægtet med Urinsyre. Den Kaffein, der er tilstede i fire Kopper The eller Kaffe, udgør det samme Kvantum af Urinsyre, som et normalt Menneske affører i i 24 Timer. Med andre Ord, fire Kopper af disse Drikke fordobler det normale daglige Arbejde af Nyrenerne. Det er derfor intet Under, at The- og Kaffeforbrugere for det meste er angrebne af Nyrelidelser. Kaffein foraarsager ogsaa Overflødighed af Urin.

Theen, der købes, indeholder 15 pCt. Garvesyre. Omtrent Halvdelen af dette findes i en ordinær Drik The. Denne Syre er meget sammensnærende og foraarsager, at de indre Organer skrumper og tørres ind, og det frembringer ligeledes Forstoppelse.

Folk har aldrig betragtet Chokolade eller Kakao som nedbrydende paa Helbredet, og dog indeholder begge *Alkaloïd Theobromine*, en Gift, der er meget nær beslægtet med Kaffein i The og Kaffe. Theobromine foraarsager dog ikke Nervøsitet eller Forstoppelse. Paa den anden Side virker den meget mere voldsomt paa Nyrenerne, end Kaffein gør. Under denne Gifts Indflydelse er disse Organer vedvarende irriteret og overarbejdet.

Intet Menneske kan nogensinde haabe at have sin fulde Energi, hvis de tillader sig selv at nyde Drikke, der angriber de mest livgivende Organer i Legemet.

Fra Missionsmarken.

RETTELSE. — I Stjernen for 15. Juli var der ved en Fejltagelse kommet til at staa, at Ældsterne Robert Earl Sørensen og Louis Stens Christensen var beskikket til at arbejde i Aalborg og Ældste Christian Bush til at arbejde i Silkeborg. Der skulde have staaet, at Ældste Robert Earl Sørensen var beskikket til at arbejde i Silkeborg og Ældsterne Christian Bush og Louis Stens Christensen til at arbejde i Aalborg.

AFLØSNING. — Ældste Jens V. Olsen, Distriktspræsident i København er bleven hæderlig afløst fra et vel udført Missionsarbejde og er nu paa Vej til sit Hjem i Utah. Ældste Olsen præsiderede tidligere over Aalborg Distrikt og har vundet sig mange Venner baade i Aalborg og i København.

AALBORG. — Den nyorganiserede Bi-sværm i Aalborg afholdt Fredag d. 9. Juli en i alle Maader yderst vellykket Fest for at give alle interesserede et Indblik i Bikube Pigernes Arbejde.

10 Piger havde ved ihærdigt Arbejde formaaet at gøre denne Aften til en Succes, et udmærket Program blev udført; den første Del gik ud paa at forklare Bikube Pigernes Maal og Hensigt, og den mere humoristiske Del blev givet som Underholdning, mens Deltagerne forfriskede sig med en dejlig Portion Jordbær med Fløde, der gjorde sit til, at Festen formede sig som en rigtig Midsommerfest. Salen var pyntet smukt med Guirlander i Bikube Pigernes Farver, og de glade Bikube Piger med deres frejdige Sang kaldte for Alvor Sommerhumøret frem. 70 Personer deltog i Festen, og det skal her med Tak bemærkes, at gode Venner udenfor Kirken velvilligst havde skænket 20 Pund Jordbær til Hjælp, hvilket gjorde det muligt, at Festen tilligemed gav et godt økonomisk Udbytte.

Aalborg Bikube Piger fortjener stor Ære af denne Fest, og hvis de stadigvæk vil udvise Energi og Sammenhold i lige saa høj Grad, er der spaaet dem en stor Fremtid.

Tirsdag den 6. Juli blev Karen Ane Marie Andersen døbt af Ældste William K. Salberg.

KØBENHAVN. — Torsdag den 8. Juli havde den Kvindelige Hjælpeforening i Københavns Gren foranstaltet en Skovtur for de ældre Søskende. Ved Ellevetiden afhentede to Turistbiler de 57 Deltagere ved Kirken i Borups Allé og tog dem ud i Dyrehaven, hvor det første paa Programmet var en Frokost bestaaende af lækkert Smørrebrød med Dobbeltøl, Sodavand eller Mælk. Efter Frokosten tog man en lille Spadseretur over i det grønne, hvor man satte sig til Ro og nød et varierende Program af Deklamationer, korte Taler og Sange. Ved 4-Tiden bænkedes man atter ved Bordene i Traktørstedet til Chocolate og Kage, hvorefter Turen atter per Bil gik tilbage til Borups Allé. Alle syntes at have nydt Turen i fuldeste Maal, og Bestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening høstede megen Ros for det vellykkede Arrangement.

Mandag den 21. Juni blev Frida Ane Johanne Bendtsen, Edith Birthe Bendtsen og Bendt Erling Bendtsen døbt af Ældste Paul B. Tanner.

ESBJERG. — Søndag den 4. Juli blev Niels Peter Olsen og Anna Margrethe Sofie Jensen døbt af Ældste George H. Petersen.

ODENSE. — Søndag den 27. Juni blev Elly Gurli Jakobsen døbt

af Ældste Clark W. Nielsen. Søndag den 18. Juli blev Christine Louise Christensen døbt af Ældste Edward Larsen Jr. og Emilie Margrethe Sommer Hansen døbt af Ældste Clark W. Nielsen.

ANKOMST OG BESKIKKELSER. — Torsdag den 22. Juli ankom Ældsterne Henry E. Christensen fra Manti, Utah og Earl E. Olsen fra Salt Lake City Utah til København. Ældste Christensen er beskikket til at arbejde i Aalborg, og Ældste Olsen, som er en Dattersøn af Assisterende Historieskriver i Kirken Andrew Jensen, der endnu erindres af mange i Danmark fra hans tidligere Virksomhed som Missionspræsident her, er beskikket til at arbejde i Aarhus.

FORFLYTTelser. — Ældste B. Marion Thompson er forflyttet fra Aarhus til Esbjerg og Ældste Joseph H. Petersen fra Esbjerg til Slagelse.

Sabbatsdagen.

Hver Maaned udsender Kirkens præsiderende Biskopraad en Oversigt over forskellige kirkelige Aktiviteter, samlet fra Maanedrapporterne fra Kirkens forskellige Stave. Samtidig med denne Oversigt udkommer der ligeledes Instruktioner eller Formaninger af betimelig Interesse for Kirken, eller et eller andet Budskab fra Kirkens General-Autoriteter.

Med Oversigten for Maj 1937 udkom følgende Budskab til Kirkens Medlemmer:

Feriesæsonen er nu inde, og vi henleder de Sidste Dages Helliges Opmærksomhed paa den tiltagende Tilbøjelighed til at tage ud paa Udflugter, som varer Lørdag og Søndag. Dette er imod Aanden af Sabbatens Helligholdelse, og ingen, som holder Embede i Stav, Ward eller Gren burde anvende Søndagen til Forlystelse. *Herren er ikke tilfreds* med Sidste Dages Hellige, som tager ud paa Fornøjelser om Søndagen.

Det præsiderende Biskopraad.

INDHOLD:

Hvad Johannes saa og hørte paa Øen Patmos 226 Præsident Heber J. Grant . . . 233 Til unge Piger, der har be- staaet deres Eksamen. 234		The, Kaffe og Chokolade . . . 235 Fra Missionsmarken 239 Sabbatsdagen 240
--	--	---

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Atma L. Petersen,*

Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*

Priorvej 12, København F.